

лазя, че месѣчината е и наистина свѣтла, но че тя свѣти не съ своя собственна свѣтлина. Тя свѣти, сиромашкината, така сѣщо, както свѣти и стѣнната въ стаята, която е освѣтлена отъ слънечните лучи изъ прозорецѣтъ. Ноще тя (стѣнната) не може да свѣти, защото не свѣти и слънцето презъ прозорецѣтъ, не свѣти ни свѣщъта въ стаята. А сичкото това ни доказва, че стѣнната нѣма своя свѣтлина, че тя е сама по себѣ си темна, и че само тогава тя става свѣтла и видима, когато падне на нея чужда свѣтлина. Такава сѣщо е и месѣчината. Тя така сѣщо свѣти; но само не съ своята свѣтлина, а съ слънечната, и свѣти само тогава, когато и нея освѣти самото слънце; а ако я не освѣти, то тя не може сама да свѣти. Ето защо месѣчината са не вижда сѣкога. Такава сѣщо история бива и съ нашата земя: тя ако и да е темна, но пакъ, отджлечъ като я погледа човѣкъ, тя свѣти, защото я освѣтлява слънцето, както свѣщъта освѣтлява стѣнната. Ако би ние погледаде земята ноще отъ месѣчината, то тя намъ би са показала такова сѣщо сребърно кълбо, каквато ни са показва сега месѣчината, само голѣмината ѝ би била колко едно рѣшетото. А ако би погледаде на земята отъ месѣчината дене, то тя би са показала намъ такова сѣщо бѣловато облаче, каквато е дене и месѣчината. Ала това нѣщо може човѣкъ да види и съ своето просто око, и твѣрде лесно да са увѣри, че свѣтлината на месѣчината не прилича на слънечната свѣтлина: слънцето ни са показва като да е златно; а месѣчи-